

kommer internationale udvekslinger af studerende i et helt andet omfang end tidligere. Familiære bånd mellem svenske og udenlandske statsborgere er en anden naturlig følge af internationaliseringen.»

Vi mener, at lovgivningen skal afspejle befolkningens behov og interesser, og efter vores opfattelse er det moderne samfund bedst tjent med at gøre det så bekvemt, så nyttigt og så brugbart for folk at bevæge sig friere og mere ubesværet rundt.

Det er selvfølgelig også det, der er baggrunden for, at vi er uenige i de synspunkter, som er blevet fremlagt af hr. Søren Krarup og hr. Jesper Langballe. Det skyldes formentlig dels en praktisk vurdering, dels selvfølgelig også en mere fundamental uenighed. Vi har ikke den opfattelse, at landets børn skal nyde landets frugt. Vi har den opfattelse, fordi vi arbejder for et verdensstatsborgerskab, at rettigheder skal følges pligter, og det vil sige, at hvis man yder til det samfund, hvor man bor, hvis man betaler skat, bidrager til tingene, så skal man også have mulighed for at have indflydelse i det land.

Jeg synes, at der i den fremlæggelse, som kommer fra hr. Søren Krarup og hr. Jesper Langballe, eksisterer en misforståelse, som måske opstår, fordi man tager et meget snævert nationalt dansk udgangspunkt, nemlig at der i lande kun er én nationalitet. Men virkeligheden er jo, at i de fleste lande i verden, hvor man har et statsborgerskab knyttet til landet, er der flere nationaliteter inden for det pågældende land, og den udvikling er såmænd også på vej i Danmark.

Hr. Langballes sammenligning med en boligforening synes jeg egentlig er en ganske god sammenligning, og når man snakker om en boligforening, er det ikke Enhedslistens opfattelse, at alle, der bor uden for boligforeningen, skal have indflydelse på boligforeningens forhold. Til gengæld, må jeg sige til hr. Langballe, er det Enhedslistens opfattelse, at alle, der bor i en ejendom i boligforeningen, skal have indflydelse i boligforeningen og det ganske uanset, om de har boet der et halvt år, 1 år eller 5 år.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg kan forstå, at hr. Søren Søndergaard mener, at vi også i Danmark skal have mulighed for at have dobbelt statsborgerskab.

Så vil jeg gerne spørge hr. Søren Søndergaard: Hvis vi nu skulle indføre den mulighed i Dan-

mark, mener hr. Søren Søndergaard så, at det ville være mest passende, at det er den svenske Riksdag, der beslutter det for os, eller var det måske passende, at vi besluttede det i det danske Folketing? Det, vi er i færd med lige nu, er at neutralisere en virkning af en beslutning, som den svenske Riksdag har truffet, og jeg synes, det ville være lidt grotesk, hvis vi ad den vej skulle indføre dobbelt statsborgerskab i Danmark.

Jeg vil gerne høre hr. Søren Søndergaards mening om det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er, vil jeg sige, altid udbytterigt at diskutere med hr. Søren Søndergaard. Det vil jeg sige som en kompliment til ham, og så vil jeg lige pege på noget, der i og for sig er ganske tankevækkende.

Hr. Søren Søndergaard har som sit ideologiske udgangspunkt en bevidst internationalisering af alt. Men har det aldrig slået hr. Søren Søndergaard, at ordet international forudsætter ordet national, at det altså simpelt hen kun er, fordi der er nationer, at der er noget, der hedder internationalt? Og hvis hr. Søren Søndergaard ville være sproglig korrekt, så ville han ikke sige international, så ville han sige det, der er realiteten, nemlig opløsning, så ville han sige identitetsløshed, anonymitet, for konsekvensen af hans ideologi er jo, at alt bliver ligeegyldigt; alle grænser udslettes; der er i og for sig ikke mennesker tilbage, der er kun anonyme flertalsvæesner.

Kl. 10.45

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg forstod, at hr. Søren Søndergaard og Enhedslisten går ind for et verdensstatsborgerskab. Hold da op!

Jeg forstår også, at hr. Søren Søndergaard har været imod et europæisk statsborgerskab, men er det så bare, fordi vi skal have det udvidet til et verdensstatsborgerskab?

Jeg må sige, jeg synes, at det på en eller anden måde er lidt paradoksalt. Jeg troede faktisk, vi var enige om, at den slags var det måske ikke så velegnet at gå ind på.

Men et verdensstatsborgerskab! Det må jeg nok sige!